

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa B. A., J. A. i Z. A.
przeciwko (...) Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódek
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 lutego 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódek na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie

przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżące powołały we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazując, że Sąd Apelacyjny w [...] rażąco naruszył art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. i art. 446 § 3 k.c., co doprowadziło do przyznania powódkom nieadekwatnego, rażąco zaniżonego zadośćuczynienia w stosunku do rozmiaru doznanej krzywdy, a także do przyznania zaniżonych kwot odszkodowania w wyniku uwzględnienia wypłat kwot odszkodowania przyznanych przez pozwanego przed wszczęciem postępowania cywilnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Analiza argumentacji zawartej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. W orzecznictwie utrwalone jest

zapatrywanie, że korygowanie przez Sąd drugiej instancji zasądzonego zadośćuczynienia może mieć miejsce wówczas gdy, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmierne, tj. rażąco wygórowane albo rażąco niskie (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2015 r., V CSK 493/14, nie publ.; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2004 r., I CK 219/04, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1970 r., III PRN 39/70, OSNCP 1971, nr 3, poz. 53). Ocenny charakter kryteriów wyznaczających wysokość zadośćuczynienia pieniężnego sprawia, że podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut zaniżenia wysokości zasądzonego zadośćuczynienia pieniężnego mógłby być uwzględniony tylko w razie oczywistego naruszenia właściwych kryteriów przez sąd drugiej instancji. Sąd Apelacyjny skorygował ustaloną przez Sąd Okręgowy sumę m.in. o kwoty uprzednio wypłacone przez pozwanego ubezpieczyciela. Podobne względy przesądziły o obniżeniu zasądzonej przez Sąd pierwszej instancji kwoty odszkodowania.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj.: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).